

skal med stor Glæde være til hans Disposition ogsaa under denne Sags Undersøgelse under de Former, som den højtærede Minister maatte vælge og gennemføre under sit Ansvar.

Justitsministeren (Steincke): Det ærede Medlem, som nu talte, fremsatte en Udtalelse, som jeg ikke kan lade gaa upaatakt hen. Det er ganske urigtigt, at undertegnede i den Redegørelse, der blev udsendt i Fjor, ikke fandt, at der juridisk kunde gøres Ansvar gældende mod Andelsbankens Ledelse. Jeg har udtrykkelig udtalt det modsatte i denne Redegørelse, at der *kun*de gøres Ansvar gældende ogsaa rent juridisk; det staar udtrykkelig i Redegørelsen og er fremhævet af Rigsadvokaten, at Andelsbanken siden den i Redegørelsen nævnte Kassekreditkontrakts Oprettelse vedrørende Jyllandsbanken hvert Aar „har afgivet bevidst urigtige Indberetninger til Bankinspektøren samt har gjort sig skyldig i bevidst urigtig Regnskabsaflæggelse for Aarene 1920 og 1921 og derved, uanset at *det egentlige Formaal* ikke netop har været at vildlede Bankinspektøren, men at hemmeligholde Bankens Forhold til Jyllandsbanken, har gjort sig skyldig i et Forhold, der maa antages at kunne straffes i Medfør af Lov om Aktieselskaber af 29. September 1917 § 55“. Det ærede Medlem har altsaa ikke Ret i, at Justitsministeriet i 1924 meddeler, at Andelsbankens Ledere ikke kunde straffes; vi har tværtimod sagt det modsatte.

Naar vi alligevel kom til det Resultat fra Regeringens Side, at der ikke burde rejses kriminel Tiltale mod Andelsbankens daværende Ledelse, er Grunden hertil ogsaa angivet i den Redegørelse, som blev udsendt. Der staar herom følgende: „Da Forholdet herefter er dette, at Bankens heromhandlede Transaktion, der for øvrigt er Offentligheden bekendt, allerede har indbragt Bankens Ledelse en Misbilligelse fra Bankinspektøren, og at Handelsministeren, som efter Banklovens § 21 kan forlange Tiltale rejst mod „en Banks Bestyrelse eller Direktion, der har gjort sig skyldig i Besvigelse eller grov Uorden overfor Banken“, ikke har ment i det foreliggende Tilfælde at kunne gøre dette, anser Justitsministeriet navnlig under Hensyn til det saaledes passerede — at det dels allerede er Offentligheden bekendt, hvad der er fremme i det Forhold, dels at Handelsministeriet havde udtalt sig om Sagen umiddelbart i Forvejen — „, men ogsaa under Hensyn til, at dette velkendte og i Forhold til de mange Klager forholdsvis underordnede Punkt er

det eneste, hvor man efter det foreliggende mener, at en Tiltale kan gennemføres, det heller ikke for sit Vedkommende, naar alle Forhold tages i Betragtning, for rimeligt nu at rejse Tiltale.“

Der er ikke mindste Tvivl om, at Tiltale kunde gennemføres til Straf overfor Andelsbankens daværende Ledelse, men hvad der sigtes til med „alle Forhold taget i Betragtning“ er det, at hvad Ledelsen havde gjort sig skyldig i, var kendt af alle, det var allerede misbilliget af Bankinspektøren, det var allerede fremhævet af den tidligere Handelsminister. Under Hensyn til, at Straffen ikke var større end en stor Bøde, vilde man ikke udsætte Banken for de Rystelser, som der kunde fremgaa deraf. Jeg kalder dette et Hensyn til Samfundet, ikke et Hensyn til Venstre. Derfor traf jeg den Beslutning. Jeg har heller ikke forstaaet, at det ærede Medlem Hr. Sundbo mente, at jeg traf den for at vise Venstre et Hensyn, men kun, at det ærede Medlem mente, at den faktisk viste Venstre et Hensyn, fordi det var Venstres Mænd, der sad i Ledelsen, og det er noget andet.

Jeg maa derfor hævde, at det ærede Medlem Hr. Kragh ingenlunde har Ret i, at der ikke fra Justitsministeriets Side er paapeget noget Ansvar for den daværende Ledelse. Tværtimod. Det Ansvar, jeg paatog mig i formentlig Samfundsinteresse, var netop at sige: De paagældende har begaaet en Overtrædelse af Loven, de kan kriminelt tiltales, men her ligger, ogsaa efter Rigsadvokatens Mening, et Forhold af den Betydning, at den Forseelse, der er Tale om, ikke staar i rimeligt Forhold til de mulige Samfundsrystelser, der kan komme ud af, at der rejses kriminel Tiltale. Derfor rejstes der ikke Tiltale. Men derfor er det lige mærkværdigt, at man ikke, naar man ikke kunde imødegaa Realiteterne i denne Redegørelse, fra den Ledelses Side, der sad i Andelsbanken den Gang, tog det Ansvar, man, Repræsentantskabet, havde, nemlig at lade den egentlige Ledelse af Andelsbanken, som var Skyld i disse Forhold, falde.

Det var, hvad jeg finder Anledning til at udtale om min Virksomhed i denne Sag paa Grund af det ærede Medlem Hr. Kraghs Udtalelse. Jeg maa maaske slutte med den rent faktiske Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Kragh, at det forekommer mig lidt ved Siden af, naar det ærede Medlem henviste til, at den tidligere Regering under Statsminister Zahle ikke greb ind overfor Andelsbanken, skønt dens tidligere Regnskaber gennem 6—7 Aar ikke var i Overensstemmelse med Bankloven. Jeg skal her-